

Ми Легіон (Ми Боб)

Денніс І. Тейлор

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — Світлана Орлова

© Видавництво «Лобстер». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

1. Боб Версія 1.0

— Отже... Ви відріжете мою голову? — звів я брову в бік менеджера з продажів. Я його провокував. Я це знав, він це знав, я знав, що він це знає.

— Містере Йогансене...

— Боб. Прошу. Ви ж не з батьком моїм розмовляєте.

Торговий представник «КріоЕтерни» — бейджик ідентифікував його як Кевіна — кивнув і жестом указав на великий плакат, що зображав процеси кріоніки в найменших моторошних деталях. Моя увага не оминула його костюма від Армані та стодоларової стрижки. Схоже, кріоніка дає прибуток.

— Бобе, у заморожуванні всього тіла сенсу немає. Не забувайте, головна ідея — дочекатися прогресу в медицині й вилікувати те, що вас убиває. Коли настане час вас оживити, медики здатні будуть відростити вам нове тіло. Це буде легше, ніж латати старе.

Хіба може це божевілля бути правдою?

— Добре, Кевіне, ви мене купили. — Я опустил очі на розкладені переді мною папери. — Десять тисяч депозиту, щорічні виплати, страховка...

Кевін терпляче чекав, доки я перегляну інформацію, не втручався. Може, я і захмелів від того, що на мене звалилося багатство, але десять років досвіду інженера і власника бізнесу не дозволяли рухатись далі, не ознайомившись із документацією.

Зрештою, паперами я лишився задоволений. Поставив свій підпис, виписав чек і потиснув руку Кевіну.

— Тепер ви клієнт «КріоЕтерни», — підсумував він, вручаючи мені картку. — Завжди тримайте її в гаманці. Після вашої смерті з нами зв'яжуться. Після офіційного підтвердження смерті ми...

—...відітнете мені голову.

— Так. Заморозимо й чекатимемо відкриттів у медицині, що дадуть можливість повернути вас до життя. Інструкції щодо створення трастового фонду — у вашому інформаційному пакеті. — Кевін простягнув мені товсту яскраво-блакитну теку з ледь помітним візерунком із хмаринок та корпоративним логотипом. — Ми роздрукуємо офіційні папери й перешлемо на вашу домашню адресу. Вітаю в «КріоЕтерні»! — На цім слові він простягнув мені руку, і я знов її потиснув.

Вийшовши з офісу «КріоЕтерні», я не втримався й підстрибнув. Трастовий фонд уже створений, але мені не хотілося, аби Кевін знав, що я був готовий підписати документи ще до того, як переступив поріг офісу. Нащо полегшувати йому роботу? Я й досі не міг визначитись, чи це розумна інвестиція в моє майбутнє, чи то божевільно дурне розтринькування грошей. Утім, яка різниця. Сума, яку «Терасофт» виплачував мені за ІТ-компанію, гарантувала стабільність до кінця мого життя — а тепер ще й після його закінчення.

І це незважаючи на значний апгрейд мого життя. Я відвідував конференції «Вортекс СФ» щороку, відколи першу провели в Лас-Вегасі, але цьогоріч не брав участі в загальній тусовці. Я пройшов два квартали від офісів «КріоЕтерні» до місця проведення конференцій, витягнув із кишені свою VIP-перепустку й начепив шнурок на шию. Ця перепустка давала мені багато переваг порівняно зі стандартною: доступ до готельних номерів, можливість не стояти в черзі за автографом, а ще резервування місць у дискусійних групах. Я і Дженні перепустку купив...

Ну от. Я згадав Ту-Кого-Не-Можна-Називати. Я заляк посеред тротуару, і в мій бік полетіли люті погляди тих, хто йшов позаду, та приглушені прокляття від одного чоловіка, який забрав собі в голову, що він джедай {1}. Я зробив декілька глибоких вдихів, щоб не скотитись у панічну атаку. Цього разу вдалося опанувати себе за

лічені секунди. Схоже, практика дає свої результати. Я й досі мав по кілька панічних атак на день, але то було ніщо порівняно з періодом одразу після розставання. Можна порівняти з тим, коли в тебе болять зуб: увесь час лізеш туди язиком, хоча знаєш, що буде боляче.

Зусиллям волі я повернув думки до конференц-центру. Я скористався перевагами VIP-доступу й зарезервував місце у двох групах, що мали відбутися одна за одною, і перша починалася менш ніж за п'ятнадцять хвилин. Одним зі спікерів «Дослідження галактики» був Лоуренс В'єнн. Популярний і плідний фантаст; чимало концепцій з його історій сприяли формуванню сучасного жанру.

Ще дві хвилини, і я вже дістався конференц-центру й відшукав кімнати для семінарів. Власників VIP-перепусток уже розсадили і персонал зібрався відчиняти двері для решти, тож я заледве встиг пробратися вперед, розмахуючи своєю перепусткою. Асистент ковзнув по мені поглядом і махнув, щоб я заходив.

Цілком випадково мені дісталось місце біля проходу. Коли я забіг до кімнати, один із присутніх просто переді мною встав і повернувся, щоб вийти. Недовго думаючи, я сів на вільне місце, і жінка поруч пильно вдивилася в моє обличчя. Певне, вирішила, що той хлопець змінився.

Я озирнувся подивитись, як відчиняються двері, і крізь них полинули прості смертні. Люди заходили, поки асистенти не зачинили двері, аби не нарватися на гнів пожежного маршала. Готелі Лас-Вегасу мали гарну вентиляцію — нікому не хотілося, щоб клієнти відволікалися або почувалися незручно, — але багато хто з відвідувачів давно не знімали свої піджаки. Тож, допоки повітря не провентильовалося, спробую дихати ротом.

Як це буває на таких конференціях, естетиці приділяли мінімум уваги. Столики та стільці були стандартними складаними, а всю

інформацію записували на великій білій дошці. Чорним маркером, бо подумати про інший колір — то завеликий клопіт.

Ніхто через це не переймався.

Модератор, приземкуватий кругленький чорношкірий чоловік із перманентною усмішкою, закликав до тиші.

— Добрий день, панове. Сьогодні ми послухаємо Лоуренса В'єнна... — Спонтанні радісні вигуки змусили його зробити паузу. —...Який розповідь про передумови запуску в космос міжзоряних зондів. Після цього доктор Джеральд Карлайсл... — Знову вигуки. —...Розкаже про біологію позаземного життя. Сподіваємось, що дискусія сьогодні буде цікавою. Тож не буду зволікати, передаю слово вам, містере В'єнне.

Аплодисменти тривали кілька хвилин. Увесь цей час Лоуренс посміхався, час від часу змахуючи рукою. Нарешті оплески стихли, і я приготувався слухати.

* * *

Я прийнявся до одягу, чи він не всотав запахи кімнати. Друге засідання було ще гарячішим за перше. Якби не тема, я б не лишився. Але будь-які дискусії щодо зондів фон Ноймана діють на мене, як валер'янка на котів.

Вирішив, що перед зустріччю зі своїми незабаром колишніми підлеглими мушу перевдягнутися.

Вийшов із конференц-центру й узяв курс на обраний ресторан, усміхаючись тому, що бачив навколо. Науково-фантастичні групи виплеснулися на вулиці. Куди не кинь оком, усюди штурмовики, Чубакки та члени екіпажу «Ентерпрайзу». Фанати заповнили тротуари, переходили дорогу, і байдуже, яке світло було на світлофорі. Не раз бачив я піднятий середній палець, та ще й у супроводі пропозицій автоеротичного характеру. Гарна розвага. Фани юрмилися в ресторанах цілодобово, але офіціанти не скаржилися: ті диваки лишали більш ніж щедрі чайові. Щоправда,

казино не так пощастило з охочими зробити ставку. Виявляється, диваки-ботани розуміються на теорії ймовірності.

До ресторану я дістався, не загубивши жодної кінцівки, там на мене вже чекала моя компанія.

* * *

— За «Терасофт»! — виголосив тост Карл.

— За «Терасофт»! — відповіли решта, підносячи свої келихи.

Карла, Карен і Алана я найняв першими ще в «ІнтерГейтор Софтвер». У ті далекі важкі часи вони були відданими й терплячими, і я зробив їх акціонерами компанії. Моє інженерне проектування та застосування аналізу поступово стали продукцією номер один у своїй ніші, залишивши далеко позаду таких конкурентів, як-от «Терасофт».

«Терасофт» відреагувала пропозицією купити компанію, та ще й такою щедрою, що очі на лоба лізли; і тепер ми всі раділи несподіваному прибутку. Цим трьом, можливо, й доведеться працювати далі, але потреби розплачуватись за іпотеки й машини уже нема.

Я запросив тріо провести тиждень в Лас-Вегасі за мій рахунок. Тільки Карл погодився прийняти від мене VIP-перепустку на конгрес, решта продемонстрували здоровий глузд. Алан і Карен оголосили, що бажають переглянути геть усі шоу в Лас-Вегасі. Зважаючи, що на день давали по кілька спектаклів, вони вже наближалися до пересичення.

— Як справи, Бобе? — зустрів мене Карл, піднявши брову.

— Непогано. Підписав уранці угоду з «КріоЕтерною»...

Карен щось буркнула собі під ніс і відвела погляд. Вона не мусила нічого казати: уже достатньо ясно висловилося з цього приводу.

Я ворухнув бровами.

— І відвідав двійко вельми цікавих дискусій. «Дослідження галактики» та «Розробка зонда фон Ноймана».

Алан розреготався.

— Що за теми! Інженери. Боже.

— Ясно. Але як ти почуваєшся, Бобе? — Очі в Карла були дуже серйозними.

Карлу вдалося подолати слизький шлях від найнятого робітника до друга, уникнувши при цьому підлабузництва. Тож найменше, що можу для нього зробити — не вдавати, що не зрозумів.

— Набагато краще, Карле. Хвиля «Дженні» накриває мене лише двічі на день. Може, незабаром я навіть знову приєднаюсь до людської раси.

— Та жінка просто дурна, — бовкнула Карен. — Тобі варто було нацькувати на неї свою маму.

Її слова змусили мене усміхнутись.

— Насправді моя мама й гадки не має, як вести війну, Карен. — Я витяг телефон і подивився на екран. — До речі, вона надіслала повідомлення. Доведеться їй зателефонувати, бо слатиме одне за одним. У цьому вона справжній термінатор.

— Отже, це спадковість!

Я театральнo розсміявся, на що Карл безсоромно вишкірився. Уже за мить він махнув рукою і змінив тему.

— Зрештою, метою відвідування цього річної конференції було трохи розвіятись після розставання, еге ж? Як пройшли дискусії?

Карен застогнала, а я нахилився вперед і поставив лікті на стіл.

— Дуже цікаво. Доктор Карлайсл висунув теорію, що на інших планетах зі схожим кліматом життя буде схоже; можливо, люди навіть зможуть їх освоїти. Така собі панспермія. Спільне біологічне походження.

— Фігня.

— Ні, серйозно, Алане. Він навів гарні аргументи на користь спільної хімічної основи життя. Ми цілком могли б існувати в якійсь інопланетній екосистемі, щоправда, не так, як у «Зоряному шляху».

— Поживемо й побачимо, — завважив Алан. — А друга? Про космічні зонди?

— Зонди фон Ноймана. Автоматичні зонди, здатні відтворюватись у зоряних системах.

— Виявляється, уже є прототипи з 3D-принтерами, здатні до самовідтворення.

Карл кивнув.

— Знову прорив у технологіях залишає фантастику позаду.

— Стривай. Що? — Алан явно заплутався.

Ми з Карлом поблажливо заусміхались. Алана важко назвати фанатом науки, хоч він і працює у сфері ІТ. Я заходився пояснювати, розмахуючи руками:

— Бачив 3D-принтери? На них можна друкувати пластикові деталі, медичні протези та іграшки. — Я дочекався кивка й продовжив: — Тепер уяви наступний рівень. Вони здатні відтворити будь-який елемент, по одному атому, згідно з проєктом. Загалом можна надрукувати будь-яку тверду речовину.

— Включно з частинами для зондів, — додав Карл, — скориставшись ресурсами, знайденими в тих системах, куди вони долетять.

Алан перевів погляд на мене.

— І це спрацює?

— Я вивчав фізику, Алане. Ви всі це знаєте. Гадаю, це цілком можливо. — Я зробив паузу, щоб ковтнути пива, й оглянув компанію. — А інженерія...

— Ти справді хочеш, щоб твою голову заморозили?

Усі обличчя повернулися до Карен.

— Починається, — пробурмотів Алан.

Вона поглянула на Алана, тоді на мене.

— Коли тебе оживлять — якщо тебе оживлять, — мине стільки часу, що всі, кого ти знаєш, давно помруть.

— Включно з Дженні... — тихо додав Алан.

Карен підвела на нього очі.

— Усі. Твоя родина. Твої друзі. Як ти почуватимешся?

Якусь мить я дивився на неї, обмірковуючи відповідь.

— Я гуманіст, Карен. Ти знаєш. У потойбічне життя не вірю. Якщо помру, то мене або можуть оживити, або не станеться нічого. Ризикну, подивлюся, що там на мене чекає.

Карен спохмурніла ще більше й уже відкрила рота, щоб відповісти. На щастя, тут підійшов офіціант із замовленням. Він розставив на столі тарілки, і нас накрила хмара ароматів бургерів, карамелізованої цибулі й збризнутої оцтом картоплі. Коли ми взялися за прибори, мить напруги вже минула.

* * *

Лишаючи по собі слід зі взуття та одягу, я упав на подвійне ліжко. Ціна за добу в представницькому номері була смішною, саме лише розкішне ліжко було варто цих грошей. До цього можна звикнути. О так.

Я виставив будильник, щоб не проспати цілий день, і витягнув телефон. Мама дійсно слатиме повідомлення, якщо я не зателефоную.

— Вітаю, Роберте. Уже майже рік минув?

— Ха-ха. Вітаю, мамо. Отримав твоє повідомлення. Ні, не потрібно налагоджувати контакт із тією-як-її-там. Я у «Вортексі», відпочиваю. Цілую, бувай.

Вона розсміялася. Ми завжди грали в цю гру. Я удавав нетерпіння й намагався скоріше закінчити розмову, але нам обом було відомо, що триватиме вона стільки, скільки захоче мама.

— У мене все добре, Роберте, дякую, що запитав.

— А комарі?

— У комарів теж усе гаразд. Вони сумують за тобою та твоєю делікатною нордичною шкірою. А в Сан-Дієго комарів немає?

— Ні, на відміну від Міннесоти, мамо. Одна з причин, чому я сюди переїхав.

— Гм. А як у тебе справи, сину? Пропозиція щодо контакту з тією-як-її-там і досі в силі. Я знаю одних хлопців...

— Дякую, але не хочу носити тобі передачки до в'язниці, — зітхнув я. — Слухай, мамо. Люди зраджують. Таке трапляється. Ми навіть ще не одружилися. Було б прикро з'ясувати це після того, як ми обмінялися обітницями. Зі мною все добре. Чесно.

Чи можна почути недовіру? Мама не промовила ні слова. Можливо, щось змінилося в її диханні. Я вирішив, що ліпше змінити тему.

— Як там усі?

— У батька все добре. Він у майстерні. Досі намагається завести ту купу мотлоху. До речі, твої сестри приїхали на гостину. Вони навідуються до своєї бідлоашної хворої матусі. Он Андреа показує, що хоче трохи позуватися з тебе.

— Добре, дай їй телефон. Потрібно, щоб із мене вибили моє гігантське его.

Приглушений обмін репліками, і я почув:

— Вітаю, малий!

— Я старший за тебе.

— Я не те мала на увазі.

Я усміхнувся, почувши знайомий голос і традиційне вітання. Ми з Андреа та Алайною мали такі близькі стосунки, які тільки можуть виникнути між братами та сестрами. Дівчата були близнючками, але спільного між ними було тільки те, що вони народилися в той самий час. Одна була на тридцять із половиною сантиметрів вища за іншу.

І Андреа ніколи не забувала нагадати, що вона вища й за мене — на два з половиною сантиметри.

— Ну, багатію, як справи в Силіконовій долині? — Я чув, що Андреа посміхається. Цю комедію вона розігравала, відколи я переїхав на захід.

— Кремнієвій, Андреа. І то у Фріско.

— Я дивлюся новини. Залишаюся при своїй думці.

— Так. До того ж вона дозволяє підколоти...

Андреа розсміялася. Ще кілька хвилин ми обмінювалися образами й новинами, тоді я попросив переказати від мене вітання Алайні та татові.

Дякую Богу за родину. І за дві тисячі миль між нами. Коли всі збиралися вдома одночасно, я не міг витерпіти більше за пів години, тікав до цокольного поверху. За десять хвилин до мене зазвичай приєднувався батько. Тоді ми заковували очі й мовчки влаштовувались: хто читати, а хто — дивитись телевізор. Ми з батьком були одинаками за характером. Могли годинами сидіти в одній кімнаті, не обмінюючись майже жодним словом, і почувалися при цьому цілком затишно. Маму це доводило до божевілля.

* * *

Будильник задзвонив зненацька. Засипати я не планував. Вистрибнув з ліжка й швиденько зібрався. Ми збиралися компанією на вечерю, але до того я хотів зазирнути в конференц-центр. «Вортекс» — це три дні божевільних подій, і я хотів отримати від них максимум. Не можна з чистим серцем стверджувати, що ти був на фестивалі фантастики, якщо тебе не збила з ніг компанія косплеєрів із краю Всесвіту, якщо не отримав погроз принаймні від одного Дарта і не придбав пластикову фігурку кіногероя за ціною золотої. Ю-ху!

Двері ліфта розчинилися, і я вийшов у вестибюль. Швейцар кивнув і притримав для мене двері. Зазвичай я вагався, давати йому

на чай чи ні. Вирішив, що лишу щедрі чайові, виїжджаючи з готелю.

Я ступив за поріг прохолодного вестибюля, і по голові, як молотком, ударило гарячим повітрям. Я зупинився пропустити кількох членів екіпажу «Ентерпрайзу», ференгів, двійко Чубакк та загін зоряних патрульних. Усі вони були войовничо налаштованими й гучними — явно зловживали земним алкоголем. Посперечавшись кілька секунд, вони розвернулися й більш-менш організовано перейшли на інший бік вулиці.

Я посміхнувся, похитав головою і пройшов іще метрів п'ятдесят до перехрестя. Не настільки я вже й поспішаю. Я зробив крок на проїжджу частину, і на мене обрушився шквал лайки, гудіння клаксонів і скрегіт шин.

Я обернувся на шум, і далі бачив усе, як в уповільненій зйомці. Групку об'їхала автівка, водій щось крикнув, висунувшись із віконця. Тоді він обернувся вперед і поглянув просто на мене, очі його розширилися. Заскрипіли шини, водій відчайдушно намагався гальмувати.

Цього не може бути!

Спалах світла, мить немислимого болю...

* * *

Я чув голоси. Хтось наполегливо повторював щось про кодекс. Хтось стверджував, що має право тут бути. Щось про права юриста, останнє бажання та заповіт. Сердиті відповіді. Спокійний голос, набагато ближчий за інших, оголосив час смерті...

Голоси стихли, світло зблякло, світ закінчився.

...

Далі — у повній книжці «Ми Легіон (Ми Боб)».

nashaknyga.com.ua